

en anden Skavank derved, og det er, at naar man henviser Arbejdsgiveren til at forsikre Arbejderne i en privat Anstalt, bliver det den private Anstalt, der bliver afgørende ifølge de givne Regler for, hvor stor en Sum der skal udbetales i de enkelte Tilfælde i Forhold til vedkommendes Invaliditet. Arbejderen faar altsaa faa og saa meget, naar han gaar ind under fuld Invaliditet, og faar i Forhold dertil, naar Invaliditeten kun er delvis. Det sker efter bestemte, udviklede Regler, som følges i saa Henseende, og Arbejdsgiveren maa altsaa nøjes med, hvad Selskabet vil give ham. Hvis man nu siger: Arbejdsraadet skal bestemme, hvor meget Arbejderen skal have, ville vi saa ikke være udsatte for, at Arbejdsraadet vil komme til at tilkende Arbejderen mere, end Forsikrings-selskabet vil udbetale? Jeg tror, man vil være udsat for dette i høj Grad. Forholdet vil jo blive dette, at Arbejdsgivere og Arbejdere ere til Stede i Arbejdsraadet i samme Antal, og naar der nu kan være Tvist — og det kan der jo næsten altid være — om en Invaliditet skal henføres under fuld Invaliditet eller under en af Klasserne for delvis Invaliditet, og vedkommende Forsikrings-selskab har givet sit Votum i denne Henseende over for Arbejdsgiveren, saa vil Forholdet meget let blive dette, at Arbejdsgiverne alle som en ere enige om, at Tilfældet er af samme Bestaafenhed, som Forsikrings-selskabet gaar ud fra, medens derimod Arbejderne alle som en ere enige om at staa vedkommende Arbejder saa stor en Godtgørelse som muligt for Invaliditeten og altsaa sætter Erstatningen op. De, der komme til at afgøre det, blive altsaa Formanden og de 2 Væger. Det er i Virkeligheden i deres Hænder hele Afgørelsen kommer til at ligge. Der er jo ogsaa andre Spørgsmaal, som Arbejdsraadet vil saa at gøre med, men de er mindre væsentlige. Hovedspørgsmaalet vil som Regel komme til at ligge i Formandens og de 2 Vægers Haand. Derfor synes jeg, der er Grund til til at spørge: Hvorfor i al Verden skulle vi da have det store Apparat, hvorfor saa ikke ordne dette paa samme Maade som ved Invalideforsørgelsen, at det bliver en Regeringskommission, der afgør, hvorledes Invaliditeten skal fastsættes, en Kommission, som netop kan have Udfigt til at arbejde efter bestemte Regler og efter Regler, der passe til de Regler, som følges af de private Forsikrings-selskaber. Derved vil der jo komme en ganske anden Fasthed ind i det hele, og der kommer tillige en stor Betryggelse for Arbejdsgiveren. Dette vil jeg dog tillade mig at fremhæve til Slutning ved Omtalen af dette Udsnit, og det maa vi

endelig ikke se bort fra. For hvis vi skulle gennemføre en Lov som denne, lægge vi jo en ikke ringe Byrde paa en Del af Industrien, men ogsaa kun paa en Del af Industrien, nemlig paa de særlig farefulde Erhverv, og vi maa da sørge for, at denne Byrde ikke bliver større end nødvendig. Et Moment, som virkelig har Betydning i saa Henseende, er at betrygge Arbejdsgiveren for, at han altid hos de private Selskaber vil kunne faa de Beløb, som skulle udbetales til Arbejderen, og derfor mener jeg, at vi maa se at faa en Autoritet, som kan afgøre disse Spørgsmaal paa en saadan Maade, at Arbejdsgiveren kan være betrygget. Med Hensyn til dette Udsnit af Lovforslaget skal jeg endnu kun tilføje, at det er jo for saa vidt ganske selvstændigt, idet det er en Afgørelse af, hvorledes man kan ordne Forholdet for de særlig farlige industrielle Erhverv, og det er en Ordning, som i og for sig meget vel kan indgaa i Regeringsforslaget, om det skulde være, saa at man ved Siden af beholdt den Ordning, som Regeringsforslaget har for Landbrug, Fiskeri og Søfart. Der er ikke det mindste i Bejren for at sætte denne Ordning ind i Regeringslovsforslaget, i saa Henseende staa de industrielle Erhverv fuldstændig selvstændigt; de ere i en meget væsentlig Henseende saa forskellige baade fra Landbrug, Fiskeri og Søfart, at der ikke er nogen Grund til at sige: Naar man ordner Forholdene for den ene Klasse af disse Erhverv paa en given Maade, ja saa maa man ogsaa ordne det paa samme Maade for Industrien. Det er der slet ingen Grund til at sige, og derfor ligger Forhandlingen om denne Ordning for Industriens Vedkommende aaben. Den kan tages op selvstændigt, og vi kunne endda meget vel komme til at bevare Regeringens Forslag for Landbrugets, Fiskeriets og Søfartens Vedkommende.

Men nu kommer jeg til det andet Forslag, der er indeholdt i det foreliggende Lovforslag, nemlig Forførgelseslovsforslaget. Der sagde det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen), at naar han støttede dette, var det navnlig begrundet paa, at der var saa store Mangler til Stede ved de almindelige Lovregler, vi have om Principalens Ansvar over for Fuldmægtigens Handlinger. Jeg skal villig erkende, at den Lovgivning, vi have derom, er i høj Grad mangelfuld, og hvad den ikke har været, er den blevet ved Loven om Ulykkestilfælde ved Maskiner, som har forværret Stillingen, der var svag nok i Forvejen. Men det er jo noget andet. Have vi virkelig en mangelfuld Lovgivning paa dette Omraade, som jo i øvrigt kommer